

VILÁG PROLETÁRJAIEGYESÜLJETEK!

XX. (XXXVI.) ÉVFOLYAM, 20 SZÁM 2025. MÁJUS 17.

300 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRT

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Elég a gyilkosokból!



1046.hu



BALSZEMMEL

THÜRMER GYULA

Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, balszemmel. Ezután minden számunkban elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel.

Elég a gyilkosokból!

Európa legelvetemültebb gyilkosai jöttek össze május 10-én Kijevben.

Az ukrán Zelenszkij, a színészből lett minidiktátor, aki, mint egykor Hitler, a biztos halálba küldi népét, közben sok milliót érő birtokokat vesz magának nyugaton.

A francia Macron, aki Napóleonnak képzeletbeli magát, de még Marine Le Pennel is csak úgy tud megbirkózni, ha lecsukhatja.

A lengyel Tusk, aki Nagy Lengyelországról álmodik, és már menetelne Minszk, Szmolenszk és Moszkva felé.

A brit Starmer, aki azt hiszi, hogy még mindig a brit világbirodalom korát éljük és ők parancsolnak a világnak.

Na és a német Merz, aki kis híján nem is lett kancellár. Neki már nem pénz kell, van neki elég, a nagy német államférfiak közé akar feliratkozni.

Igen, elvetemült gyilkosok! Mi másnak nevezhetnének olyanokat, akik tudják, hogy Oroszország ellen elődeik sem nyertek háborút, és nekik sem sikerülhet. A háború minden újabb napja értelmetlen pusztítás, szenvedés, halál.

Pontosan tudják, hogy Oroszország 2022 óta nem gyengébb, hanem erősebb lett. Láthatták a díszszemlét május kilencedikén a Vörös téren. Tizenhatezer katona, a legkorszerűbb harci eszközök! Melyikük képes hasonlót rendezni?

De láthatták azt is, hogy a világ számos országa nem velük van, hanem Oroszországgal. Az orosz-kínai szövetség ma szilárdabb, mint valaha. Vietnám, Brazília és sokan mások nem a nyugattal tartanak, hanem Oroszországgal és Kínával. Nem egy új kiadású „amerikai világban” akarnak élni, hanem saját világukat teremtik meg.

Fanyaloghat, gúnyolódhat a nyugat, de mellettük harcol a szocialista Korea is, nem utolsó sorban a világ egyik legképzettebb hadseregével. Tetszik, nem tetszik a nyugatnak, a KNDK vezetőjét nem lehet félvállról venni.

Összejöttek a gyilkosok, és diktálni akarnak. Oroszország egyezzen bele harminc napos feltételnélküli fegyverszünetbe! Az majdnem olyan, mint amikor Hans Krebs tábornok, a hitleri hadsereg utolsó vezérkari főnöke 1945 május elsején fegyverszüneti tárgyalásokat ajánlott Vaszilij Csujkov vezérezredesnek, a Berlin külső részét elfoglaló szovjet 4. Gárda hadsereg parancsnokának. Csujkov válasza egyértelmű volt: a német csapatok feltétel nélkül adják meg magukat!

Mondhatják, hogy az orosz hadsereg most nem áll Berlin alatt. Ez igaz, de Kijev már nincs olyan messze! És ha belegondolnak, ha az orosz rakéták elindulnak a belarusz bázisokról, Merz kancellárnak annyi ideje sem marad, hogy bunkerben keressen menedéket, mint egykor a Harmadik Birodalom vezérei.

Azt mondom, gyilkosok! Azok, de nem buták! Ők tudják, mit akarnak. A háborút – kerül, amibe kerül – el kell nyújtani. A Rheinmetall, a német hadiipar éllovasa fantasztikus profitot termel. Nem győz újabb és újabb üzemekeket nyitni, mint tudjuk, egyebek között Magyarországon is. Mindent el lehet adni, dől a pénz a részvényeseknek!

Haditermelésre áll át szinte egész Nyugat-Európa. Készek a tervek a közös európai hadiparra, a közös katonai költségvetésre. Senki sem akar kimaradni a busás haszonból.

Lenne persze más út is! Szembenézni az európai valósággal! Vállalni a felelősséget azért, hogy beengedték a migrációt és ezzel szétzúzzák az európai társadalmakat. Vállalni a felelősséget azért is, hogy az EU-ba csábítottak sokmillió ukránt, akiknek a többsége a büdös életben sem fog hazamenni. Vállalni a felelősséget, hogy buta oroszellenes politikájuk nem csak az energiaárak iszonyú emelkedéséhez vezetett, de a megállíthatatlan inflációval számos ország, köztük Magyarország belpolitikai stabilitását is veszélybe sodorták.

A nyugati vezetők sohasem fogják a felelősséget vállalni. Ők persze pontosan tudják, hogy az utolsó órában vannak. Ukrajna össze fog omlani, efelől ne legyen kétség senkinek se! De összeomlik-e Nyugat-Európa? Meddig lehet politikai tűzfalakkal távol tartani a hatalomtól az Alternatíva Németországért Pártot? Meddig lehet elhíttetni a német néppel, hogy az AfD, amely az EU-uralom, a migráció és a háború ellen van, fasiszta, de Friedrich Merz kormánya, amely nemzetek feletti EU-t, migrációt akar, és ki akar irtani mindent, ami orosz, az nem fasiszta? Szóval, ki is a fasiszta ma Németországban?

Meddig tűrik el Európa népei, hogy miniállamok, a litvánok, észtek, lettek diktáljanak Európának? Hogy jön ahhoz a litván parlament, hogy előírja nekünk, a magyar Országgyűlésnek, hogy ne ismerjük el a Krímet és a Donbaszt Oroszország részének?

Meddig lehet a háború folytatásával tovább gyengíteni Európát? Mert, jobb, ha tölem tudják: bármit is mond Trump a békéről, Amerika valójában engedi a háború folytatását. Amíg pénz van benne, csináljátok, fiúk! A végén úgy is Amerikához fogtok kuncsorogni, és megint mi nyerünk. Nem megmondtam: Amerika az első!

A gyilkosokat, ma vagy holnap, de bíróság elé kell állítani, az európai népek bírósága elé! Az európai népeknek, nekünk kell felébredni! Nekünk kell megérteni, hogy minden mögött a tőke, a pénz uralma áll. Amíg a gazdagok parancsolnak, nem lesz igazi nemzeti függetlenség, szuverenitás, demokrácia. Igen, elég a gyilkosokból, de elég a kapitalizmusból is!

Az orosz-kínai együttműködés ma a béke biztosítója

Moszkvában tárgyalt Vlagyimir Putyin orosz és Hszi Csin-ping kínai elnök. A kínai elnök látogatása megerősíti az orosz-kínai kapcsolatok fontosságát. Sem Kína, sem Oroszország nem engedi, hogy bárki éket verjen közéjük. Az orosz-kínai együttműködés ma a béke biztosítója.



FOTÓ: CHINA DAILY

„Elkerülhetetlen a harmadik világháború?”



FOTÓ: RIA.RU

„Elkerülhetetlen a harmadik világháború? Nyugaton a többség a következő öt-tíz évben meglehetősen valószínűnek tartja a világháborút, a YouGov közvélemény-kutatása szerint. És mindenütt az abszolút többség úgy véli, hogy a világháború nukleáris lesz, és országai részt vesznek benne” – írja az orosz RIA.

Bolgár elnök: Ukrajnának nincs esélye!



Rumen Radev bolgár elnök nyíltan bírálta az EU folyamatos katonai támogatását Ukrajna számára, és arra figyelmeztetett, hogy Kijev útja az Oroszország elleni győzelemhez „halálra van ítélve”. Úgy tűnik, hogy ezt már mindenki látja Európában, leszámítva néhány ország elvetemült vezetőjét.

Vörös győzelmi zászló az Elbruszon



Az Oroszországi Föderáció Kommunista Pártjának tagjai a Győzelem Napja alkalmából a 3850 méter magas Elbrusz csúcsára kitűzték a győzelmi lobogó 10x20 méteres másolatát. Az eredeti zászlót a szovjet csapatok tűzték ki a Reichstagra 1945 májusában.

Őket kellene a népek bírósága elé állítani!



FOTÓ: PRESIDENT.GOV.UA

Kijevben jöttek össze Németország, Franciaország, Ukrajna, Nagy-Britannia és Lengyelország vezetői. Béke helyett a háború folytatását akarják. Nem törődnek Európa népeivel. Bármilyen áron, de le akarják győzni Oroszországot. Nem győzhetik le! Európa népei békét akarnak. Váltsák le és állítsák a népek bírósága elé Európa gyilkosait!

Ne engedjük, hogy az EU diktáljon!

„A magyarok most döntenek Ukrajna uniós tagságáról. Ez nem tetszik sem Brüsszelnek, sem Kijevnek. Ezért indulnak lejárató akciók Magyarország ellen. A lejárató akciókat nem hagyjuk szó nélkül. Magyarország megvédi magát. A szükséges lépéseket meg tesszük. Erről a külügyminiszter tájékoztatta a nyilvánosságot” – jelentette ki Orbán Viktor. Helyes! Ne engedjük, hogy az EU diktáljon Magyarországnak!

BELFÖLD



FOTÓ: YOUTUBE



Állítsák hadbíróság elé Ruszin-Szendi Romuluszt!

„A Honvédelmi Minisztérium vizsgálata feltárta, hogy Ruszin-Szendi Romulusz altábornagy vezérkari főnökként kettős kommunikációt folytatott: míg jelentéseiben a magyar kormányzati álláspontot tükröző háborúellenes narratívát jelenítette meg, a NATO ülésein valójában Ukrajna-barát álláspontot képviselt, sőt, felszólalásait a „Slava Ukraina!” (Dicsőség Ukrajnának) kifejezéssel zárta” – olvasható a <https://magyarnemzet.hu/> oldalon. Ha ez igaz, miért nem állítják hadbíróság elé?

Ki az ellenség?

„A Magyar Honvédség történetének legnagyobb Lynx-gyakorlatát hajtja végre a hódmezővásárhelyi 1. Gránátos Zászlóalj a Bakony szívében, a Központi Gyakorló- és Lőtérén – közölte a Honvédelmi Minisztérium. Azt írták, hogy a június 4-ig tartó felkészülés során a honvédség először vonultat fel egyszerre 21 darab Lynx KF-41 gyalogsági harcjárművet.” Ezt értjük, de ki a feltételezett ellenség? Ki ellen fog 21 darab jármű harcolni?



FOTÓ: MTI/LEHOCZKY PÉTER

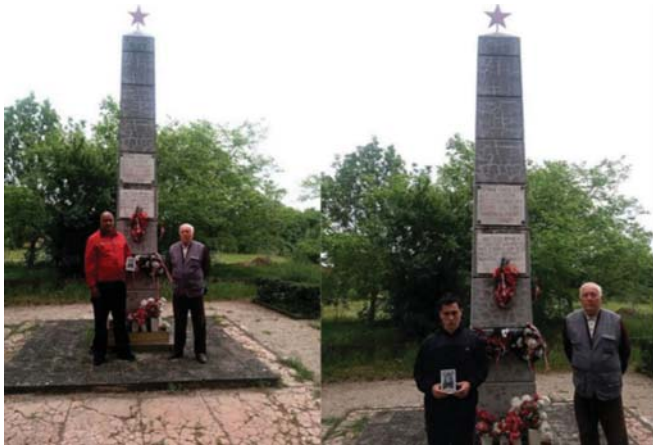


FOTÓ: VSZ/INDEX

A vasút ne legyen a politika csataterére!

Meleg János, a Vasutasok Szakszervezetének elnöke szerint a MÁV-nak jelentős fejlődésre van szüksége, és nem lehet kitenni a tömegközlekedést a pártpolitizálás csataterére. A svájci vasútfejlesztés mintájára egyeztetni kell a társadalommal és a közlekedési szakértőkkel is, hogy valódi változás jöjjön. (<https://www.vsz.hu/>)

Tisztelet és megbecsülés a Szovjetunió népeinek! ■



A Munkáspárt szervezetei a fasizmus feletti Győzelem 80. évfordulóján az országban számos helyen koszorút helyeztek el a szovjet emlékműveknél és síroknál. Orosházán is megemlékeztek az évfordulóról.

Kecskemét: közös emlékezés a Győzelem Napján



Kecskeméten is szép hagyománya van a szovjet hősokról való megemlékezésnek. A Győzelem 80. évfordulóján a Munkáspárt is részt vett a szovjet emlékműnél rendezett ünnepségen.

Munkáspárt: több pénzt az állami egészségügyre!

Folytatódik a Munkáspárt egészségügyi aláírásgyűjtő akciója. A Munkáspárt követeli, hogy a kormány az állami egészségügyet támogassa. Magas szintű és ingyenes állami egészségügy nélkül lehetetlen az emberek egészségét megvédeni.

Paks: az emberek emlékeznek a Szovjetunióra



A Munkáspárt paksi szervezete is megemlékezést tartott a Győzelem Napja alkalmából. A város lakosai közül is többen eljöttek a rendezvényre.

Balassagyarmati Anyák Napja



Balassagyarmaton munkáspárti aktivisták köszöntötték az édesanyákat Anyák Napján. Mindenki örült a Munkáspárt figyelmességének.



Mit csináljunk Kínával

Avagy mit üzen „Az új kínai játékkönyv”?



Szögezzük le mindjárt az elején: Keyu Jin jó könyvet írt, érdemes, sőt szükséges elolvasni! A könyv angol címe talányos: „The New China Playbook”. A playbook a sportból és a művészetből átvett szó, nagyjából forgatókönyvet, játékkönyvet jelent. Előírja a szereplőknek, hogy mit is kell tenniük.

Keyu Jin könyve ilyesfajta kézikönyv azoknak, akik a mai Kínában el akarnak igazodni, nem megsemmisíteni akarják Kínát, hanem közös nyelvet, együttműködést keresni vele.

A szerző 42 éves kínai asszony, közgazdász. Jelenleg a London School of Economics közgazdaságtudományi docense és a World Economic Forum Young Global Leader tagja. Kínában született, de egyetemeit már nyugaton végezte, és pályafutása is ott zajlik.

Kínai származású szakértő sok van a nyugati világban, de viszonylag kevesen vannak, akik nem azzal kezdik írásukat, hogy kiátkozzák a szocializmust, a kommunista pártot, ami, ugye, még mindig divat nyugaton, sőt sok könyv egy ilyen entrée, ideológiai belépő nélkül nem is jelenhet meg.

Keyu Jin üdítő kivétel. Nem átkozza ki, sőt nem is szidja a kínai sajátosságú szocializmust. A könyvet persze nem azért írta, hogy elolvasása után bárki is kedvet kapjon belépni a

Kínai Kommunista Pártba. De egy biztos: a könyvével a józan gondolkodás irányába akarja terelni a nyugati olvasókat.

„Könnyű elkövetni a hibát, ahogyan sokan teszik, és azt állítani, hogy a kínai siker vagy a szabadpiac bevezetésének vagy a nagyon centralizált kommunista rezsimnek köszönhető. Az igazság a kettő között van” – mondja a szerző. Véleménye szerint „kombinálódik az állami irányítás a makroszintű kérdésekben a piaci mechanizmusokkal, amelyek mikroszinten működnek.”

Keyu Jin azonnal felhívja olvasói figyelmét, hogy ne akarják Kínát nyugati logikával megérteni és magyarázni. „A nyugati gazdasági gondolkodás az egyén elsőbbségéből indul ki, a döntő az egyén jóléte, a profit maximalizálása.” Ezzel szemben a „kínai gondolkodás sokkal inkább kollektív, a nemzedékek közötti kapcsolatrendszernek nagyobb jelentősége van, mint az egyéni profitnak.”

Kínát könnyű félreérteni és félremagyarázni, véli a szerző. A hiba forrása gyakorta az, hogy Kínát túl közelről nézzük, és elveszítjük a perspektívát, nem vesszük észre a fától az erdőt. A hibák másik forrása a tudás, az információk hiánya. „Az anekdoták nem helyettesítik a tényeket!” – figyelmeztet a szerző.

Miért van szükség új playbookra, új játékkönyvre? – teszi fel a kérdést. Nos, azért, mert a mai Kína már nem az, ami volt néhány évtizede és ma már más nemzedékek vezetik Kínát. A mai kínai nemzedék playbookja „az innovációra, a technológiai haladásra és a nemzeti büszkeségre épül.”

A szerző részletesen szól arról, hogy mennyire hiábavaló volt a nyugat fáradozása, hogy elszigetelje Kínát, a szankciókkal megfossza világkereskedelem adta lehetőségeitől, a technológiák átadásától. Hiába tiltottak mindent, Kína egyre több területen hozta létre saját tudományos és termelői bázisát. Vagyis Kína fejlődéséhez nem kell a nyugat!

A szerző az ukrain háború tanulságaként emeli ki, hogy a szankciók nem vezetnek eredményre. Sem Oroszországot, sem Kínát nem tudta a nyugat megfojtani. A háború és a szankciók következménye, hogy egységes világ gazdaság helyett elkülönült termelési és technológiai világok alakulnak ki.

A szerző elismerően szól Kína teljesítményéről. A kínai modell életképessége azonban szerinte még nem dőlt el. Ehhez, szerinte, két dolog kell. Egyrészt, az egy főre eső jelenlegi 10 ezer dolláros GDP-ről el kell mozdulni, és el kell érni a 30 ezer dollárt. Másrészt, hosszú távon is bizonyítania kell, hogy „jobb megold-

dásokat kínál, mint a piacgazdaság, a kapitalizmus, a globalizáció.”

A gazdasági eredmények nem önmagukban fontosak, A lényeg az, hogy a gazdasági fejlődés megváltoztatta az emberek életét. 1978 és 2016 között a kínai emberek várható élete 10 évvel hosszabb lett. A gyermekhalandóság 80 százalékkal esett vissza. 800 millió embert (!) emeltek ki a szegénységből.

1985-ig Kínában az alapvető élelmiszerekre jegyrendszer volt. 1985-től a jegyrendszer megszűnt, 1990-re teljes lett az árubőség. Megjelentek az első nyugati termékek, köztük elsőként a Coca-Cola. Népszerűek lettek a nyugati étteremláncok.

A szerző – joggal – a kínai sikerek mögött a kínai kulturális hagyományokat látja. Kínában Konfuciusz óta a tudásnak és a tanulásnak mindennél fontosabb jelentősége van. Konfuciusz (id. előtt 551-479) a pragmatikus megoldásokra tanított. A kínai viszonyok között a munkának, a családnak tulajdonította a legnagyobb jelentőséget és ez a szemlélet ma is él.

A kínai császárság idején létezett a császári vizsga intézménye. Évente egyszer a fővárosban bárki vizsgázhatott és ha sikerült, származásától függetlenül megnyílt előtte a felemelkedés lehetősége. Ma az egyetemi felvételi vizsgára az egész család takarékoskodik, készül, mindent megadnak a gyermeknek. Ma a jó egyetem ugyanúgy megadja felemelkedést, mint egykor a császári vizsga.

Konfuciusznak nem csak a tudás iránti tiszteletet köszönheti Kína, hanem az erős és hatékony állam megeremtését is. A modern kínai államnak is szerepe volt abban, hogy évszázadokon át Kína volt a technológiai fejlődés meghatározója. Kínában fedezték fel a papírt, a nyomtatást, a puskaopt, az iránytűt is.

A szerző kiemeli Teng Hszio-ping szerepét Kína fejlődésében, És nem egyszerűen az 1978-ban elindított reformokról van szó. Teng Hszio-ping elérte, hogy Kína lezárta a Mao Ce-tung nevével fémjelzett korszak értékelését. Más nemzetek évtizedeket vitatkoznak a múltból. Kína a témát lezárta. Maót nagy államférfiként tisztelik, a képe minden bankjegyen ott van, de politikai és gazdasági téren tovább léptek.

A szerző eltérően más nyugatiaktól nem „dobja ki” a történelemből a kulturális forradalom időszakát. Nem ért egyet a pusztításokkal, de látja, hogy a kulturális forradalom megváltoztatta Kína életét. Egyrészt, világossá tette, hogy Kína szocialista úton akar tovább haladni. Teng Hszio-ping 1989-ben ezzel a háttérrel mer Gorbacsovnak nemet mondani, és nem mennek a peresztrojka útján. Másrészt, a kulturális forradalom nemcsak megrázta, de fel is rázta Kínát. Nagyon sok mindent elpusztítottak, ami érték volt, de nagyon sok minden olyan is eltűnt, amely akadálya volt a fejlődésnek. Ebben a küzdelemben erősödik meg a pártvezetés második nemzedéke, melynek meghatározó alakja

Teng Hszio-ping. De itt van Csao Ce-jiang, aki egy ideig a Kínai KP főtitkára vagy éppenséggel Csiang Cö-min, aki 1989-től 2002-ig vezette a kínai pártot. „Az ember, aki megváltoztatta Kínát” – ezzel a címmel írt róla később szép könyvet Robert Lawrence Kuhn amerikai tudós.

Teng Hszio-ping reformjainak lényege a piacgazdaság eszközeinek bevezetése volt. A szerző ezt folyamatosan kiemeli, de egy körülményt nagyon szörmén-tén érint. Teng a reformot úgy tartotta lehetségesnek, hogy közben a hatalom a nép kezében van, az országot a kommunista párt irányítja, „népi-demokratikus diktatúra van”.

A könyv értékét növelte volna, ha a szerző eredetiben idézi Teng programját. Teng Hszio-ping a tőkés módszerek átvételét, a reformot és a nyitást konkrét politikai feltételekhez kötötte. Megfogalmazott négy alapvetet, amely betartását vitathatatlan alapkritériumnak tekintette: „*Ragaszkodnunk kell a szocialista úthoz. Fenn kell tartani a proletáriátus diktatúráját. Fenn kell tartani a Kommunista Párt vezető szerepét. Ragaszkodnunk kell a marxizmus-leninizmushoz és Mao Cetung tanításaihoz.*”

Keyu Jin részletesen elemzi a kínai sikerek mögött álló gazdaságpolitikát. Kiemeli, hogy 1978 után az óriási állami beruházások döntő szerepet játszottak Kína fejlődésében. Kínát nem a külföldi tőke tette naggyá, hanem a kínai források tudatos felhasználása.

Fontos szerepe volt annak, hogy óriási pénzek mentek és mennek a kutatásra és fejlesztésre. 1978-2007 között a GDP 3,92 százaléka ment erre, miközben Európában a kutatás-fejlesztés a GDP 1 százaléka körül mozgott.

A szerző fontos tényezőként emeli ki az „egy gyerek politikát.” Kína sokáig drasztikusan korlátozta a születések számát. Ennek is volt azonban pozitív hatása. „Kevesebb gyerek, nagyobb tudás” lett a jelszó. Az állam is, a családok is többet kezdtek áldozni a gyerekek taníttatására. Világos a következtetés: ha többet költünk az oktatásra, ennek megvan a konkrét haszna. Az egyén is, a társadalom is nyer vele.

A szerző elemzi a nemzedéki változásokat is. „A mai fiatalság az első olyan nemzedék, mely a boldogságot fontosabbnak tartja az anyagi javaknál” – mondja. És egy fontos következtetés: „A mai nemzedék hisz abban, hogy a kínai tudás, a kínai javak és szolgáltatások legalább olyan jók, mint a világ más részein, sőt jobbak. Az új generáció hite fogja meghatározni Kína jövőjét.”

A könyv részletesen szól az állami vállalatok és a magántőke kapcsolatáról, ahogyan a szerző fogalmaz, szimbiózisáról. A nagy állami vállalatok törnek az utat a stratégiai fejlődés előtt, amelyet a magáncégek realizálnak és elmélyítenek. Ezzel újabb lehetőségeket nyitnak az állami vállalatok előtt.

Mi lesz a jövő? Teszi fel a szerző a kérdést. Az elmúlt évtizedek döntő eredményének azt tartja, hogy sok millió kínai élete radikálisan megváltozott. A kínai ember élete jobbá vált. A kínai emberek ragaszkodnak országukhoz. Az 1960-70-es években a külföldön tanuló kínai diákok jelentős része nem tért vissza. A 2000-2019 között külföldön végzett 5 millió diák 86 százaléka hazatért. A kínai emberek döntő többsége felismerte, hogy a kínai rendszer többet ad nekik, mint a nyugati kapitalizmus. Ez a szerző egyik legfontosabb megállapítása.

A szerző szerint Kína jövőjét öt tényező dönti el.

Egy, sikerül-e fenntartani a társadalmi egyensúlyt, a belső harmóniát vagy a gazdagok szaporodása gyökerelesen megváltoztatja a belső társadalmi viszonyokat, ami elégedetlenséghez, konfliktusokhoz vezet?

Kettő, sikerül-e a kínai társadalom öregedését lefékeezni, vagy Kína is az idős társadalma lesz?

Három, Kína valóban behozza-e az Egyesült Államokat az egy főre jutó GDP tekintetében is vagy sem?

Négy, az USA és Kína versenye megmarad-e a vetélkedés, az időnkénti gazdasági háborúk szintjén, vagy a két nagyhatalom között végső küzdelemre, háborúra kerül sor? A szerző megjegyzi: „Kína nem fogja keresni az összeütközést.”

Öt, milyen irányt vesz a kínai társadalom politikai fejlődése, elindul-e a nyugati értékek felé? Lefordítjuk: kapitalista ország lesz-e Kína?

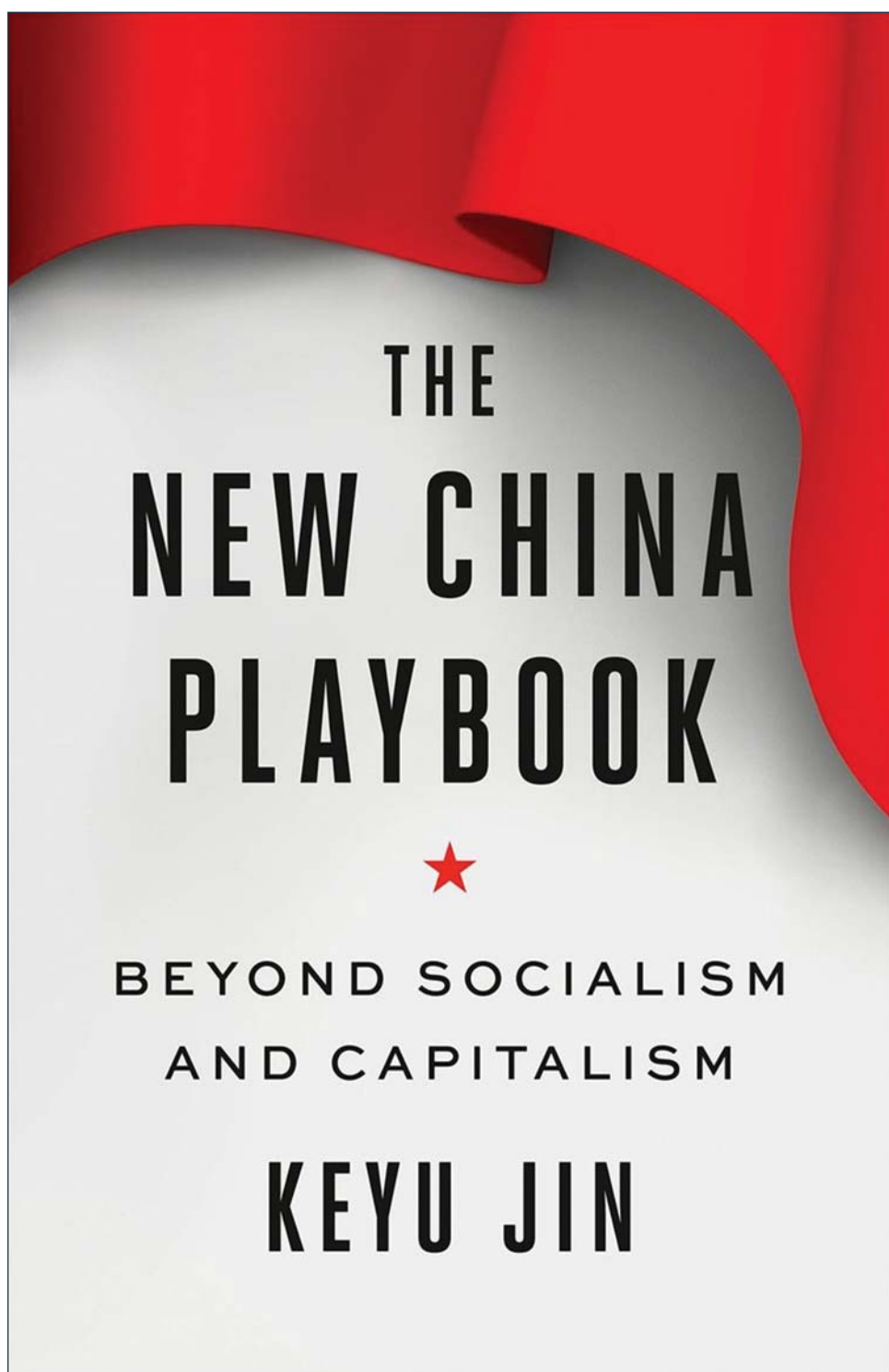
Egy alapvetően polgári közgazdász nem kérhetjük számon a szocializmus dicsőítését. Mégis van hiányérzetünk.

Kínában szocializmus van. Ez azt jelenti, hogy a hatalom a dolgozó nép kezében van, és a hatalmat a Kínai Kommunista Párt gyakorolja. Ez azt is jelenti, hogy a

szocialista államnak döntő befolyása van a gazdasági folyamatokra. Kína az állami és magántulajdon olyan együttes működésének modelljét alkotta meg, amelyet korábban nem ismert a szocializmus története.

A szerző helytelen veti össze a Szovjetunió és az európai szocialista országok gyakorlatát a mai kínai politikával. Nem lehet a mai helyzetet összevetni a negyven-ötven évvel ezelőtti helyzettel.

És végül: a világ nem arra megy, hogy átvegye a mai nyugati modelleket. A BRICS-országok a saját világukat teremtik meg. Kína is saját útján halad, a kínai sajátosságú szocializmus útján. Ne reménykedjen senki, hogy Kína feladja a szocializmust!



Magyar-ukrán kémjátszma, avagy kell-e nekünk Ukrajna?

A világ jól szórakozik azon, hogy két kelet-európai ország egymás torkának esett. Kémkedéssel gyanúsítják egymást, amerikai filmekbe illő látványos „kémelfogást” hajtanak végre, kiutasítják egymás diplomatait.

A kémértörténetet rögtön tegyük is félre! Minden ország folytat hírszerzési tevékenységet. Elég baj lenne, ha a magyar hírszerzés nem lenne jelen Ukrajnában. Magyarország kormánya nem dönthet csak médiainformációk alapján.

Abban sincs rendkívüli, hogy az ukrán hírszerzést érdeklis hazánk. Egyébként az elmúlt években éppen mi kínáltuk tálcán az ukrán hírszerzésnek a lehetőséget ügynökök bejuttatására. Ugye, senki se gondolja komolyan, hogy az ide jövő ukrán „menekültek” mindegyike a „háború üldözöttjeként” jött ide? Bízunk benne, hogy a magyar kémelhárítás is teszi a dolgát!

Nézzük inkább a magyar-ukrán viszonyt! A magyar politikai elit az elmúlt évtizedekben megfogalmazott néhány alaptételt, amelyekhez ragaszkodnak ma is.

Kell nekünk Ukrajna, mert így nincs közös határunk Oroszországgal! Ezt a tételt nem most találták ki, már Antall József is ezt hirdette. 1990 táján ez még talán érthető is volt, mert akkor még létezett a szocialista Szovjetunió és a rendszerváltó magyar elit utálta a szocializmust, és irtózott a gondolatától, hogy a szovjetek befolyást gyakorolhatnak Magyarországra.

De azóta eltelt majdnem négy évtized. Szovjetunió már nincs, és Oroszország ugyanolyan tőkés ország, mint mondjuk Amerika, csak a kapitalizmust a maguk módján csinálják.

Ideje lenne észrevenni, hogy Magyarországot körbezárták az elmúlt évtizedekben. Románia, Szlovákia, Szlovénia, Horvátország NATO-tag. Ukrajna a NATO lekötelezettje. Szerbia ugyan nem NATO-tag, de ingadozik, és egyébként is kis ország. Ausztria nyugati politikát folytat, arra nem nagyon lehet menekülni.

A helyzetünk olyan, mint az első világháború után. Akkor a kisanatant országai vettek zár alá, most a NATO. 1849-ben Kossuth sohase menekülhetett volna el, ha délen nem vagyunk szomszédosok a török birodalommal.

A magyar kormány tett lépéseket a nyomasztó helyzet feloldására.

A Visegrádi Együttműködés zseniális ötlet volt, de a nyugat elfojtotta. Tehát, ha bármi történik, mi be vagyunk zárva.

Kiállunk Ukrajna területi integritása mellett! Ez volt a másik hangzatos tétel. Világos, ha Ukrajna egyben marad, nem leszünk szomszédosok az oroszokkal. De még valamiről lemondhatunk, nevezetesen arról, hogy egyszer komolyan elővegyük Trianon felülvizsgálatát. Ma számos gyűlésen halljuk: „Kárpátalja nem ukrán!” A magyar kormány ezt nem mondja, de rengeteg dolgot küld oda, mintha Kárpátalja is része lenne Magyarországnak. De a valóságban nem az!

Mindent megteszünk a kárpátaljai magyarokért! Ez a harmadik ismert tétel. A kárpátaljai magyarság száma ma már nem éri el a százezret. Nagyjából annyian vannak, mint Székesfehérvár lakossága. A kárpátaljai magyarok jelentős része magyar állampolgár is, magyar területen dolgozik, tanul, ide jár kórházba, ide kötődik.

Igen, mindent meg kell tenni a magyarokért! De vannak egyéb szempontok is. A magyar kormány intenzíven küzd azért, hogy a magyarok visszakapják a 2018 előtti jogait. De miért adnák vissza az ukránok?

Aztán beszélhetünk-e a magyarok jogairól, amikor szemrebbenés nélkül tudomásul vettük az orosz kisebbség elnyomását és nem törődtünk azzal sem, hogy az ukrán kormány nyílt fasizmust vezet be, leszámol az ellenzékkel, üldözi a kommunistákat?

Lehet ma tárgyalni a magyar kisebbségről, de nem ez a fő kérdés. A szovjet időkben a kárpátaljai magyarokat senki sem bántotta. Miért kellene attól tartani, hogy a mai Ukrajna megszűnik.



FOTÓ: FACEBOOK.COM/MAGYARHONVEDSEG

A háborúban magyar katonák halnak meg! Ez volt 2022 óta a magyar kormány egyik kulcsmondata. Ez jól hangzik, de nem igaz! Magyar katonák nem esett el az ukrán fronton. Magyar nemzetiségű ukrán katonák estek el, ami tragikus, de azért a kettő nem ugyanaz.

Ez a fajta felfogás eredményezte azt, hogy a magyar kormány folyamatosan agresszornak titulálta Oroszországot. Ma már, Trump hatása alatt, ezt abbahagyták, de az orosz fél jogos igényeivel továbbra sem tudnak azonosulni. Pedig Trianon felülvizsgálata is csak akkor lenne realitás, ha Oroszország történelmi sérelmeit is helyrehozzák.

A magyar történelem legnagyobb humanitárius akcióját hajtottuk végre! Ezt a tételt még ma is naponta ismételtetik a hivatalos személyek. Igaz, százezrével engedték be az ukránokat! Ők szépen elfogadták a pénzünket, a gondoskodásunkat, és az első lehetőséggel álltak is tovább. Ők nem itt akarnak élni, hanem nyugaton.

Mit értünk el ezzel? Sok magyar ember megutálta az ukránokat a pökhendi magatartásukért, az udvariatlanságukért. Az ukrán kormány hosszú ideig még annyit se mondott, hogy köszönjük. Sőt, minden fórumon igyekeztek és igyekeznek lejáratni Magyarországot, a magyar kormányt, a magyar népet.

A magyar elit Ukrajna-politikája hibás és sikertelen volt. A háborúba nem küldünk ugyan katonákat, de Magyarország területét a NATO és az USA rohamlépésben készíti fel egy nagy háborúra. Nem a magyar katonák kell nekik, hanem az útjaink, az infrastruktúra, a kórházak, az anyagi tartalékaink.

A magyar politika nem tudta megvédeni az országot Ukrajna agráragressziójától. Az ukrán gabona, az ukrán tojás sok magyar vállalkozót tett tönkre. Le lehetett volna zárni a határt, be lehetett volna tiltani az ukrán árukat, de nem ez történt.

Ma a kormány nagyon helyesen tiltakozik Ukrajna EU-tagsága ellen. Mi sem értünk egyet azzal, hogy az ukránokat bevegyék. Ezzel Magyarország egészen biztosan rosszabbul járna.

Az ukránai ügynek van egy kellemetlen belpolitikai eleme is. 2022-ben Ruszin-Szendi Romulusz tábornok, akkori vezérkari főnök látogatást tett Ukrajnában és lelkesen szelfizett az ukrán tábornokokkal. Ma már az egykori tábornok a Tisza Párt kulcsembereként tündököl. A kormánypárti média azt hangoztatja, hogy a tábornok nem a magyar álláspontot képviselte, és ezzel kárt okozott.

Az ügy kínos. Egyrészt, azért, mert Ruszin-Szendi újáról nyilván tudott a honvédelmi miniszter, a katonai nemzetbiztonsági szolgálat, de nem folytatjuk. Miért nem rúgták ki akkor?

Talán azért nem, mert Ruszin-Szendi nem csak az ukránokkal fotózkodott, hanem Washingtonban találkozott Mark A. Milley tábornokkal, az amerikai vezérkari főnökkel. A hivatalos amerikai közlemény szerint „a katonai vezetők véleményét cseréltek a kelet-európai biztonsági környezetről. Magyarország NATO-szövetséges, és fontos szerepet játszik az európai béke és stabilitás fenntartásában.”

Ideje lenne tiszta vizet önteni a pohárba! És nem csak ebbe a pohárba! Új alapokra kellene helyezni viszonyunkat Ukrajnával!

Mit tudunk Ukrajnáról? A területét nem tudjuk, hiszen – bárhogyan is erőlködnek az ukránok és nyugati barátaik – a Krím és a Donbasz már nem Ukrajna része.

A lakosságát sem tudjuk, hiszen milliók hagyták el Ukrajnát és aligha térnek vissza.

Ismerjük az ukrán államot és politikáját. Ne szépítgessük a dolgokat! Mondjuk ki: ez egy fasiszta rendszer és egy fasiszta rendszerrel nem tárgyalni kell, hanem megsemmisíteni.

Elég a hintapolitikából is! Magyarország biztonságát a keleti irányban senki más nem biztosíthatja, csak Oroszország. A jelenlegi magyar-amerikai összeborulást meg lehet érteni, a magyar kormány nehéz helyzetben van. De a nagynak ígért amerikai-magyar „deal” nem téríthet el bennünket a magyar-orosz pragmatikus együttműködéstől és a magyar-kínai stratégiai partnerségtől.

És végül válaszolunk a kérdésre: nem kell nekünk Ukrajna! A magyar-orosz közös határral, a jó magyar-orosz viszonytal tudnánk nemzeti érdekeinket érvényesíteni.



MUNKÁCS VÁRA

Ne akard Oroszországot legyőzni, nem lehet! ■

Erőt demonstráló rendezvény Moszkvában és Minszkben

Nagy jelentőségű nemzetközi esemény volt a Győzelem Napján Moszkvában megrendezett díszszemle. A 16 ezer katona és a legkorszerűbb haditechnika jelezte az orosz hadsereg erejét. A széles nemzetközi részvétel pedig megmutatta, hogy a világ számos országa, Kína, Vietnám, Brazília és sokan mások Oroszország mellett állnak. Az EU nem tudta megakadályozni a szlovák miniszterelnök és a szerb elnök részvételét. Este Minszkben emlékeztek meg a Győzelem Napjáról és hajtottak fejet a Szovjetunió népeinek áldozata előtt.



FOTÓK FORRÁSA: KREMLIN.RU, PRESIDENT.GOV.BY

A Magyar Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. Felelős szerkesztő: Frankfurter Zsuzsanna
Szerkesztőség: 1046 Budapest, Munkácsy Mihály utca 51a.; telefon: (1) 787-8621; e-mail címe: info@munkaspарт.hu; internetcím: www.1046.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél igényelhető.

A Győzelem Napja Budapesten

Emlékezetes volt a Győzelem Napja Budapesten is. A Szabadság téri emlékműnél és a Fiumei úti szovjet emlékműnél a korábbinál több külföldi nagykövetség helyezte el koszorúját. A magyar állam ezúttal is távol maradt, csupán a Hadtörténeti Múzeum küldte el képviselőjét. A Munkáspárt koszorúját Thürmer Gyula, Bencsik Mihály és Kerecsi László helyezte el. A Munkáspárt számos budapesti és vidéki tagja is eljött az eseményre. Résztvettünk az orosz nagykövetség fogadásán is, ahol Jevgenyij Sztanyiszlavov nagykövet mondott köszöntőt.

